

SJÖHÄSTARNAS Ö

Det var en gång en alldeles speciell ö långt, långt härifrån...

Bland de korallrev som omgav ön trivdes sjöhästarna som kunde skifta färg.

Sjöhästarna visade öns fiskare goda fiskeställen och varnade för ankommande stormar genom att gömma sig bland korallerna. Därför kallades ön för Sjöhästarnas ö.

Denna berättelse handlar om fiskaren Tyrsky som bor på ön.

Tyrsky hade följt med sin far på fiskeresor ända sedan han var ett barn. Tyrsky hade lärt sig allt om havet av honom. Han visste att sjöhästarna har ett speciellt bra och exakt minne. Sjöhästarna hade ända sedan de var barn hjälpt Tyrsky att följa fiskstimmens rörelser och att få stora fångster.

Fadern hade också lärt Tyrsky stjärnhimlens
under. Tillsammans hade de uppkallat en egen
stjärna för alla sina nära och kära.

På kvällarna hade de sökt bekanta stjärnor på himlen. Far hade berättat historier som Tyrsky aldrig tröttnade på att höra och som han kom ihåg nästan hela livet. Då fars båt sjönk i en höststorm hittades den aldrig. Tyrsky valde i sin saknad en av stjärnorna åt sin far.

En vår träffade Tyrsky flickan Kaisla på stranden. Kaislas familj hade nyligen flyttat till ön. Tyrsky berättade om sjöhästar och stjärnor för Kaisla. Snart kom även sjöhästarna ihåg Kaisla och skyggade inte för henne. På detta sätt blev Tyrsky och Kaisla bästa vänner.

Då Tyrsky och Kaisla blivit vuxna var det klart att de ville leva sina liv tillsammans. De gifte sig och fick världens största under, en liten baby som hette Meri.

Om allt som händer i livet rörande Kaisla och Meri, berättade Tyrsky för sjöhästarna. Sent på kvällen satt han på husets farstukvist och tittade på den klart glimmande stjärnhimlen. Han såg även sin fars stjärna på himlen och skickade lyckliga tankar åt den från sin lilla familj.

Tyrsky tog med sig Meri till öns vackraste vikar och flickan lärde sig att beundra de sjöhästar som sågs genom det klara vattnet. De lärde sig att lita på flickan och simmade så hon såg dem. På kvällarna nattade Tyrsky Meri ute under stjärnhimlen. Han berättade för flickan berättelser från sin barndom och visade stjärnbilder i vilka han såg sin pappa.

En höst tilltog havsströmmarna. De blev så starka denna gång att sjöhästarna inte längre förmådde hålla fast i sjögräset med sina stjärtar. Även Tyrsky började uppföra sig konstigt, tankspritt på något sätt.

En eftermiddag väntade Meri hos
sjöhästarna men inget hördes av far.
Bekymrad och besviken återvände Meri
hem. Far väntade på henne där och
funderade var Meri hade dröjt.

Följande dag återvände far hem utan en enda fisk och inte ens
noten fanns i båten. Kaisla visste att allt inte stod rätt till.

Kaisla förde Tyrsky till öns läkare. Läkaren berättade att Tyrsky
hade insjuknat i en sjukdom som förorsakar glömska och att
man går vilse. Härefter gick Tyrsky inte längre till fiskehamnen
utan stannade hemma.

Meri ansåg att det var trevligt då pappa var mera hemma. Hon hoppades att hon igen skulle kunna göra gemensamma utfärder med far och höra om kloka sjöhästar och om den gamla stjärnhimlen som far kom ihåg redan från barndomen.

Men far var inte längre som förut. Han kunde gå vilse på bekanta berg och var inte intresserad att göra utfärder som tidigare. Det verkade som far hade glömt t.o.m. gamla bekanta historier, havsströmmar, sjöhästar och stjärnhimlens mönster.

Också mamma verkade sorgsen och tystare än vanligt.

Ibland då mamma hade mycket arbete förde hon pappa till ett vårdhem för gamla fiskare. Då kändes det egna hemmet tystare än vanligt.

Så kom och gick somrarna och vintrarna. Pappa Tyrsky var turvis hemma turvis vid vårdhemmet. Då pappa kom hem gick Meri med honom för att hälsa på sjöhästarna som hade hjälpt dem så ofta. Fast pappa inte tycktes komma ihåg kom sjöhästarna ihåg dem och vinkade från vattnet. Ibland då stjärnhimlen var riktigt klar satt Tyrsky och Meri tillsammans på hemmets veranda och tittade på stjärnorna. Det var trevliga stunder.

Meri kom ihåg alla historier som far hade berättat för henne. Far kom inte längre ihåg vilket Meri tyckte var mycket sorgligt. Meri skulle ännu en gång ha velat se hur sjöhästarna nickade och höra hur de knäppte i förbifarten. Far berättade de historierna allra vackrast.

Men far hade glömt. Mor Kaisla förklarade att det berodde på fars sjukdom. Trors det kändes det enligt Meri gott att vara tillsammans med far, alldeles tyst.

En dag då Meri kom hem såg hon att mor grät. Utan att säga något visste hon att pappa inte fanns mera. Meri sprang ut till stranden och gick i sin nöd till sjöhästarna. Hon ville berätta om sin sorg för dem.

Sjöhästarna såg ändå annorlunda ut. Deras färg sken inte som förut och de verkade rynkiga och nedstämda. De knäppte inte som de brukade. Meri kände sig som den ensammaste varelsen på hela ön.

Varje dag återvände Meri ändå till sjöhästarna. Varje kväll satte hon sig för att se på stjärnorna bland vilka hon även hade uppkallat en åt sin pappa. Sjöhästarna och stjärnorna delade Meris ledsamhet och kom ihåg vackra minnen från gemensamma tider.

Hon tillbringade dagarna genom att gå på sådana ställen på stranden där hon hade lekt med pappa. I strandklippans vik hittade hon en skyddad skrev av stora stenar där hon hade varit på picknick med pappa. Meri kurade ihop sig i skydd av strandstenarna. Hon lyssnade på ljuden från havet, tittade på sjöhästarnas rörelser och grät sakta. Hon somnade på samma klippa.

Då Meri efter en lång stund vaknade upp var det redan mörkt. Stjärnhimlen var klar och månen lyste upp havsstranden. Meri vände blicken mot stjärnorna och märkte plötsligt att en ny figur hade uppenbarat sig bredvid de bekanta stjärnfigurerna. Det var helt klart en sjöhäst. "Pappa!" viskade Meri.

Hon var säker på att sjöhästen nickade på huvudet åt henne. Meri kände en varm känsla strömma inom sig.

Följande morgon glänste sjöhästarna åter ikapp med korallerna. Meri log och vinkade åt dem. Hon såg att de vinkade tillbaka.

Pappa skulle aldrig försvinna ur minnena utan han skulle leva i minnena, sjöhästarna och stjärnorna. För evigt.

© Alzheimer Centraförbundet 2014

www.muistiliitto.fi/se
 facebook.com/muistiliitto

Social- och hälsovårdsministeriet stöder med Veikkaus intäkter

TEXT Sanna Aavaluoma och Heidi Härmä **ILLUSTRATION** Päivi Hintsanen
OMBRYTNING Mainostoimisto Maustamo **TRYCK** PunaMusta Oy **2. UPPLAGA** 200 st

